

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Jacek Dunikowski
Sędziowie	SSA Janusz Sulima (spr.) SSA Andrzej Ulitko
Protokolant	Monika Zuzga

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku Janusza Kordulskiego

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2014 r.

sprawy **J. K. (2) s. I.**

o wydanie wyroku łącznego

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 11 lutego 2014 r. sygn. akt II K 217/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. L. kwotę 147,60 złotych, w tym kwotę 27,60 złotych podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

J. K. (2) złożył wniosek o połączenie kar wymierzonych w wyrokach Sądu Rejonowego w Warszawie o sygn. akt V K 8/05 oraz w wyroku Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 6 lutego 2004 roku o sygn. akt IV K 285/02.

J. K. (2) został skazany następującymi prawnymi wyrokami:

1. Sądu Wojewódzkiego w Olsztynie z dnia 31 marca 1994 r., w sprawie II K 81/93 zmienionym wyrokiem sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 28 czerwca 1996 r., sygn. akt. II Ak 322/95 za czyn z art. 236 d.k.k. popełniony 24 grudnia 1992 r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 265 §1 d.k.k. w zw. z art. 267 d.k.k. w zw. z art. 10 §2 d.k.k. w zw. z art. 58 k.k. popełniony w okresie od 5 listopada 1991 r. do 21 października 1992 r. na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

2. Sądu Wojewódzkiego w Szczecinie z dnia 21 kwietnia 1997 r. w sprawie III K 70/96 za czyn z art. 215 §2 d.k.k., popełniony w czerwcu 1995 r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z zaliczeniem okresu tymczasowego aresztowania od 13.02.1996 r. do 09.07.1996 r.,

3. Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 2 września 1999 r. w sprawie II K 47/97 zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 27 września 2000 r., sygn. akt. II AKa 100/00 za przestępstwo ciągłe z art. 208 d.k.k. i art. 11 §1 d.k.k. w zw. z art. 208 d.k.k. w zb. z art. 203 §2¹ d.k.k., art. 60 §2 d.k.k. i art. 58 d.k.k. w zw. z art. 10 §2 d.k.k. popełniony od 20 czerwca 1992 r. do przełomu sierpnia i września 1992 r. na karę 3 lat pozbawienia wolności, za ciąg przestępstw z art. 291 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. i art. 91 §1 k.k. popełnionych w okresie od listopada 1991 do 27 maja 1992 r. na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym wymierzono karę łączną 4 lat pozbawienia wolności, wyrokiem łącznym Sądu okręgowego w Olsztynie z dnia 15 lutego 2001 r. sygn. akt. II K 343/00 połączono kary orzeczone w sprawach II K 81/93 Sądu Wojewódzkiego w Olsztynie (pkt 1.) i II K 47/97 Sądu Okręgowego w Olsztynie (pkt 3.), wymierzając J. K. (2) karę łączną 6 lat pozbawienia wolności,

4. Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie z dnia 3 czerwca 2008 r. w sprawie sygn. akt. V K 8/05 za czyn z art. 310 §2 k.k. popełniony w okresie od października 2000 r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę 150 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 20 zł, za czyn z art. 18 §3 k.k. w zw. z art. 270 §1 k.k. popełniony w okresie od października 2000 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym wymierzono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres lat 5, postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieście z dnia 7 marca 2013 r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności,

5. Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 14 czerwca 2012 r. w sprawie VIII K 323/12 za czyn z art. 279 §1 k.k. popełniony 7 marca 2012 r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres lat 3,

6. Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 14 sierpnia 2012 r. w sprawie II K 918/11 za czyny popełnione 10 czerwca 2011 r. z art. 279 §1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności i 80 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 10 zł i z art. 217 §1 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres lat 5, zaliczając na poczet kary grzywny okres tymczasowego aresztowania od 10 stycznia 2011 r. do 10 lutego 2011 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 11 lutego 2014 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt 217/13:

I. na podstawie art. 569 §2 k.p.k., art. 570 k.p.k. oraz art. 85 k.k., art. 86 §1 k.k. połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wobec J. K. (2) wyrokiem Sądu Rejonowego w Elblągu w sprawie sygn. akt. VIII K 323/12 (pkt 5.) i wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku w sprawie II K 918/11 (pkt 6.) i wymierzył skazanemu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 69 §1 i 2 k.k., art. 70 §1 pkt 1 k.k., art. 73 §1 k.k. i art. 89 §1 k.k. wykonanie wobec skazanego orzeczonej kary łącznej warunkowo zawiesił na okres 5 lat i w okresie próby oddał go pod dozór kuratora,

III. na podstawie art. 576 §1 k.p.k. w pozostałej części łączone wyroki pozostawił do odrębnego wykonania,

IV. na podstawie art. 572 k.p.k. w pozostałym zakresie postępowanie umorzył,

V. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w przedmiocie wydania wyroku łącznego,

VI. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. L. kwotę 120 złotych powiększoną o należny podatek VAT tytułem wynagrodzenia za obronę wykonywaną z urzędu.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła obrońca skazanego.

Obrońca skazanego zaskarżyła wyrok Sądu I instancji w części dotyczącej umorzenia postępowania w pozostałym zakresie na korzyść skazanego J. K. (2) tj. pkt IV. orzeczenia.

Zaskarżonemu rozstrzygnięciu zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść tego orzeczenia, a polegający na uznaniu przez Sąd okręgowy w Olsztynie, wbrew wnioskowi skazanego J. K. (2), iż kary jednostkowe orzeczone wyrokiem Sądu Rejonowego w Warszawie w sprawie sygn. akt. V K 8/05 oraz Sądu Rejonowego w Gdańsku w sprawie o sygn. akt. IV K 285/02 nie podlegają połączeniu w wyroku łącznym.

Mając na względzie powyższy zarzut obrońca skazanego wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wydanie orzeczenia zgodnego z wnioskiem skazanego i objęcie wyrokiem łącznym kar jednostkowych wymierzonych wyrokami Sądu Rejonowego w Warszawie w sprawie o sygn. akt V K 8/05 oraz Sądu Rejonowego w Gdańsku w sprawie IV K 285/02.

Nadto skazany złożył pismo zatytułowane „Apelacja”, w którym wniósł również o połączenie kar orzeczonych w wyrokach Sądu Rejonowego w Warszawie w sprawie o sygn. akt V K 8/05 oraz Sądu Rejonowego w Gdańsku w sprawie IV K 285/02.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy skazanego jest w sposób oczywisty bezzasadna.

Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy ustalił wszystkie prawomocne wyroki, którymi J. K. (2) został skazany na kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny. Bezbłędnie też sąd ten uznał, że podlegają łączeniu jedynie kary pozbawienia orzeczone w wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu w sprawie o sygn. akt VIII K 332/12 i w wyroku Sądu Rejonowego w Słupsku w sprawie o sygn. akt II K 918/11. Brak było przesłanek do połączenia kar wymierzonych w pozostałych wyrokach. Wprawdzie czyny, za które J. K. (2) został skazany wyrokiem Sądu Wojewódzkiego z dnia 31 marca 1994 roku i wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 2 września 1999 roku, pozostają w realnym zbiegu, do którego ma zastosowanie art. 85 k.k., ale kary wymierzone w tych wyrokach zostały już połączone w wyroku łącznym Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 15 lutego 2001 roku w sprawie o sygn. akt II K 343/00.

Trafne jest też stanowisko Sądu pierwszej instancji, że nie można było połączyć kary orzeczonej w wyroku Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 6 lutego 2004 roku w sprawie o sygn. akt IV K 285/02. Skazanie z tego wyroku uległo bowiem zatarciu. W wyroku tym wobec J. K. (2) została orzeczona kara jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący trzy lata. Kara ta nie została zarządzona do wykonania. Zgodnie zaś z art. 76 §1 k.k. skazanie na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania ulega zatarciu z upływem 6 miesięcy od zakończenia okresu próby. Takiemu stwierdzeniu nie przeczy treść art. 108 k.k., albowiem przepis art. 76 §1 k.k. wyłącza jego stosowanie na zasadzie *lex specialis* (por. np. wyroki SN: z dnia 17 maja 2000 r., V KKN 104/00, Lex nr 50954; z dnia 11 marca 2010 r., IV KK 396/09, Lex nr 843691, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 lipca 2013 roku, III KK 197/13, Lex nr 1335579). Wydane zatem w innych sprawach prawomocne wyroki orzekające wobec skazanego bezwzględne kary pozbawienia wolności nie mają znaczenia dla zatarcia skazania w tych sprawach. Stąd też skazanie to w ogóle nie mogło być brane pod uwagę przy orzekaniu w przedmiocie wyroku łącznego z powodu uprzedniego zatarcia z mocy prawa. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, że wyrok skazujący na karę z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, które wobec upływu okresu próby i dalszych 6 miesięcy uległo zatarciu, nie może być brany pod uwagę przy łączeniu kar w wyroku łącznym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2009 r., sygn. IV KK 164/09, Lex nr 512114, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2009 r., sygn. V KK 303/09, Lex nr 553740, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 lipca 2013 r. z dnia 16 lipca 2013 roku, III KK 197/13, Lex nr 1335579). W wyniku zatarcia skazania następuje bowiem stan swoistej fikcji prawnej, która powoduje, że za niebyłe uważa się nie tylko skazanie, ale również samo popełnienie przestępstwa, co powoduje brak warunków określonych w art. 85 k.k. do orzeczenia kary łącznej.

Z tych też względów Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 437 §1 k.k. jak w sentencji wyroku.

Rozstrzygnięcie o zasądzeniu od Skarbu Państwa wynagrodzenia obrońcy z urzędu znajduje podstawę w art. 618 §1 k.p.k. pkt 11 k.p.k. oraz w §14 ust. 5 i §19 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz.1348 z późn. zm.).